За роки незалежності я написав п'ять книжок, не одержавши за свою каторжну працю копійки щербатої. Добре, що за кордоном знаходилися спонсори, які й фінансували видання цих книжок, окрім гонорарів, звичайно. А то жодна книга моя не побачила б світу: наші скоробагатьки презирливо гнуть кирпу, коли книга не на "русском".

А тепер ближче до діла.

Два місяці тому я зламав праву руку. Хоч би де мене чорти носили, хоч на які гори видирався, од Тянь-Шаню аж до Паміру,— повертавсь неушкоджений. А тут Богові ввірвався терпець і я біля дому, перед порогом, так брязнувся об асфальт, що й пальці повискакували.

Ну — рентген, ну — гіпс од ліктя до кінчиків пальців, ну — замість правиці біла балабуха, що я її мусів шість тижнів вичукикувати.

А тут дружина зібралася на Лісовий базар, і я ув'язався за нею: хоч лівою допоможу щось піднести.

Доїхали, стали виходити з метро, дружина й зачепилася коло бабусь, що торгували всякою всячиною просто на сходах. А мене — штовх, штовх — боляче в лікоть! Терпів-терпів та й вирішив піднятись до виходу і вже там почекати дружину.

Піднявся, об одвірок обперся, звично правицю причукикуючи лівою.

Коли — тиць — щось холодне в долоню.

Глянув: бабуся. Віддаляється, хрестячись.

Долоню розтулив: двадцять п'ять копійок.

Не став наздоганяти стару та переконувати, що я не жебрак. Діждався дружини та й подав їй монетку:

— Тримай мій перший за роки незалежності гонорар. Перший та, мабуть, і останній. Гіпс невдовзі знімуть — з чим я під церкву ходитиму?